

„Bože, ty jsi můj Bůh“

Hošťálková 29. 5. 2022

Písně: 28, 245, 204, 330, 426

Čtení z Písma: Žalm 63, 1 - 9; Izaiáš 41, 8 - 10. 13

Text kázání: Žalm 63, 9

Milí bratři a sestry,

tento šedesátý třetí žalm je v Novém překladu nadepsán prvními dvěma větami druhého verše, **„Bože, ty jsi můj Bůh! Hledám tě za úsvitu“**. Jsou to slova velikého vyznání a velké odevzdanosti do vůle Boží: *„Jen tobě patřím a jen tebe hledám!“*. Slova žalmu vytryskla z Davidova nitra, když se skrýval v judské poušti před Saulem. Saul jej chtěl zabít. Viděl v něm někoho, kdo ohrožuje jeho královskou pozici a tak jej pronásledoval; a David se s několika věrnými ukrývá v poušti. Žíznivý, hladový, pronásledovaný, ohrožený na životě, patrně velmi unavený, si náhle uvědomí, že jeho bezpečím není jen ta jeho malá družina věrných, ale že jeho bezpečí je především v rukou Božích, a v tomto poznání radostně zvolá: **„Bože, ty jsi můj Bůh! Hledám tě za úsvitu“**.

Dnešní šestá neděle po Velikonocích - mezi „Nanebevstoupením Páně a „Nedělí Svatodušní“, se nazývá „**Exaudi**“, to je: **„Vyslyš mne, Hospodine!“**. Připomíná nám jeden z nejdůležitějších projevů křesťanského vyznání a života - živý modlitební vztah, rozhovor mezi člověkem a Bohem. Tak jej můžeme sledovat také ve volání žalmisty.

Nejsme i my někdy zavaleni problémy, něčím, co se do našeho života nastěhovalo, s čím se nemůžeme vyrovnat, co nás velmi obtěžuje a zdá se nám, že náš život je cestou od problému do problému? Nejsme jen sami sví! Nejsme to jen my, kteří musí sami sebe ubránit. Bůh nám nabízí svou pomocnou ruku a také my můžeme v plné důvěře a vděčně volat: **„Bože, ty jsi můj Bůh! Hledám tě za úsvitu“**. Můžeme se o našeho Pána opřít jako o někoho, kdo skutečně podepře. A žalmista to vyjádří tím devátým veršem: **„Má duše přilnula k tobě, tvá pravice mně pevně drží“**.

Takovému přilnutí duše k Bohu předchází mnoho zvláštních zkušeností. Každé takové přilnutí má své dějiny, své slzy, hluboká pokoření duše a hluboká vyznání; má také své písně, kterými nitro, duše vyjadřuje vděčnost za to, co jí bylo v Boží blízkosti nabídnuto.

Člověk může přilnout dvojím způsobem, přitom jeden vylučuje druhý. K něčemu naše duše přilne - buď k „zemi“, nebo k Bohu. Dokonce tentýž muž, který s velikou vděčností vyznává, že jeho duše přilnula k Bohu, vyznával dříve, že jeho duše **„přilnula k prachu“** (Ž 119,25)! To platí také o nás všech: Buď jsme přilnuli k „zemi“, nebo k Pánu Bohu, není žádné střední cesty. Buď máme blíž k Pánu nebo ke světu. Buď žijeme v Boží blízkosti, nebo Bohu vzdáleni.

Co to vlastně znamená, když duše přilne k Bohu? Matka může přilnout k dítěti, přítel k příteli, žena ke svému muži - pro takové je pak největší radostí být s tím druhým, být mu nablízku. Dvě bytosti k sobě mohou přilnout tak, že to vypadá jako dokonalé spojení duší. Známe ale i jiná přilnutí. Je mnoho těch, kteří se stali otroky svého přilnutí - dali se svázat láskou k penězům, přilnuli celou duší k majetku, na něm visí; lidé přilnou často k věcem směšným a bezcenným. To všechno můžeme označit tím: „*duše přilnula k zemi*“, k tomuto světu, visí na tom, co tu dnes je a zítra zmizí, visí na všem časném a netouží po spojení s věčným.

Všechno, co platí o schopnostech naší duše přilnout k něčemu, dát se přitáhnout a zaujmout něčím viditelným z věcí, které nás obklopují, platí v plném rozsahu také o přilnutí duše k neviditelnému Bohu. Nejedná se jen o občasné krásné zkušenosti na modlitbách, ani jen o chvíle občerstvení ve shromáždění věřících. Jde o něco hlubšího, trvalejšího, silnějšího. Jde o něco, co není závislé na našich vnitřních pocitech. Jde o trvalý stav, trvalý poměr ve kterém žijeme. Tento poměr se nemění ani tehdy, když pláčeme nebo jsme v nějaké tísní, ani tehdy když se radujeme a zpíváme si. Když se nám vede dobře, nebo když procházíme údolím zkoušek a bolestí. Prostě: „**Má duše přilnula k tobě, Bože...**“. Toto žalmistovo vyznání může být vyznáním také naším.

Když člověk usiluje o právě takové důvěrné vnitřní spojení s Bohem, pak může cítit i to, co jednou kdosi řekl: „*Bůh a má duše - víc není třeba*“. Možná se nad tím pozastavíme a řekneme si: Je to biblické, křesťanské? Není to příliš sobecké? Copak tu nejsou také mí bratři, mé sestry a bližní, kterým také má patřit moje láska!? Ale teprve tehdy, když má duše přilne k Bohu, když se dostane do takové Boží blízkosti, že je člověk se svým Bohem docela sám, teprve pak začne opravdu rozumět svým bližním a začíná je chápat. Začíná cítit naléhavou potřebu prosit za ně, vyhledávat je, sloužit jim. Někdo řekl: „*Čím více budu sám se svým Bohem a se svou duší, tím lépe najdu své bližní*“. Teprve tehdy, až mi bude Pán Bůh v mém životě vším, pak mohu jít k tomu druhému, abych mu něco důležitého přinesl. „**Má duše přilnula k tobě, Bože...**“.

Jestliže má přilnout člověk k Bohu, musí být na druhé straně vytlačeno přilnutí ke světu. Aby nás ovládla touha, žádost, potřeba Boží blízkosti, chození s ním, musí v nás nějak odumírat láska „*ke světu*“. K tomu je potřeba Boží moci, jeho doteku, který v nás spálí a zruší všechno to, co nás táhne zpět ke světu, k věcem pomíjejícím. Michelangelo, veliký sochař, malíř a stavitel v jedné své modlitbě říká: „*Bože, dej, ať na každém místě vidím jen tebe. Tvůj oheň ať pohltí všechny plameny mé lásky k zemi... dej, ať vyčištěn, hořím jen Tobě tak jasně, jako když mi byl svět tak drahý.*“

Ztratit zrak pro lesk země. To neznamena nevidět všechny krásné věci kolem nás, Bůh stvořil svět skutečně krásný, chtěl, abychom se v něm cítili dobře; ale znamená to: nedostávat se do závislosti na všech pozemských věcech, nestávat se jejich otroky. Naopak, máme mít oči otevřené pro Boha, pro to, co On vykonal v náš prospěch, máme mít otevřené oči pro jeho lásku, pravdu a milosrdenství. O tyto věci nám má jít především: „**Hledejte nejprve Boží království a jeho spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno**“. To je to nejlepší pravidlo, které nám zde Pán Ježíš zanechal, kterým se nechme ve svém životě vést a jím proměňovat.

Tomu skutečnému přilnutí naší duše k Bohu předchází a mají předcházet chvíle úzkosti a soudu nad sebou, chvíle sebepoznání, kdy si uvědomím, jak na tom před svatým a spravedlivým Bohem jsem; chvíle, kdy pocítím své lidství jako břemeno, svou náklonnost ke hříchu. Jsou to chvíle, kdy člověk v plné nahotě poznává svůj hřích a učí se na něj dívat Božíma očima. Vidí, jak svým hříchem Boha uráží, a jak právě tento hřích stojí v cestě skutečnému přilnutí duše k Bohu. - Každý hřích, všechny naše hříšné žádosti, pýcha, neposlušnost, všechno to musí být z cesty odstraněno, aby zde mohlo být navázáno plné spojení, přilnutí k Bohu.

Žijeme dnes v jiné době než žil David a všichni ti staří Boží mužové. Žijeme ve věku Ducha svatého. V době, kdy Duch svatý pracuje v tomto světě tiše, neviditelně, ale mocně. Nemůžeme jiným způsobem přijít k Bohu a přilnout k němu než skrze Pána Ježíše Krista. Duch svatý byl seslán na tento svět proto, aby zjevoval slávu Kristova díla, abychom mohli všichni porozumět jeho oběti, golgotskému kříži, ale také Kristovu vzkříšení. V něm jsme přijali Boží odpuštění, slitování, jeho ospravedlnění. V něm se můžeme nazývat Božími dětmi. Pán Ježíš nám přiblížil Toho, který je naším Stvořitelem. A On řekl: „**Kdo vidí mne, vidí Otce...**“. Uvedl nás do společenství s Bohem a pro jeho zásluhy můžeme radostně vyznávat: „**Má duše, Bože, přilnula k tobě...**“.

A ještě: co je výsledkem takového přilnutí? O učednících Pána Ježíše se lidé vyjadřovali různým způsobem, ale to jedno jim zůstalo: Poznali na nich, „**že bývali s Ježíšem**“. - To se prostě pozná. Tak jako většinou poznáme člověka, který přilnul ke světu, k hříchu, k majetku, tak je dobře rozpoznatelný ten, který přilnul k Pánu Ježíši. Lidé, jejichž duše přilnula k Pánu mají „*Kristovu mysl*“, „*Kristova Ducha*“, Kristův charakter. Jsou to lidé, kteří ve svém životě touží oslavit Boží jméno a plně se zapojili do služby jemu.

Takže, bratři a sestry: „**Má duše, Bože, přilnula k tobě...**“, ať to je také naše zkušenost. Nechme se odvádět od každého škodlivého přilnutí a přilněme k Bohu, v tom je základ našeho radostného, křesťanského bytí.

Amen.